

1. fejezet

December 11., csütörtök

Logan gyorsan vezetett a zuhogó esőben hazafelé, és örült annak, hogy pocsék napja, amely rosszul indult, majd szörnyű és még szörnyűbb lett, a végéhez közeledik. Alig várta, hogy kibont hasson egy üveg behűtött fehérbort, és titokban rágyújthasson az erkélyen, még mielőtt Jamie hazaérne. Megszólalt a Sussex Rádió ismerős szignálja, egy hírolvasónő pedig bejelentette, hogy este fél hat van, és a hírek következnek. Miközben Logan fél füllel, áldott tudatlanságban hallgatta a műsort, mit sem sejtett arról, hogy holnap este ilyenkor már ő lesz a helyi hírek legnagyobb szenzációja és a sussexi rendőrség eddigi legnagyobb hajtóvadászatának az alanya.

A katasztrófasorozat már kora reggel kezdetét vette. Késésben volt, a feje hasogatott a barátjával, Jamie-vel elköltött, unalmas vacsora után; a férfi szörnyen rendetlen volt, ő pedig meg is botlott egy csizmában, amit a barátja hagyott a szőnyeg közepén. Nekiindult, majd bevágta a nagylábujját a fürdőszobaajtóba – jó mély seb lett rajta. Beugrott volna a kórházba, de a sürgősségin egész biztosan sokat kellett volna várnia, ezért inkább bekötözte magának, és reménykedett, hogy az majd kitart.

Mindezt tetőzendő lekapta az a rohadt traffipax, ami előtt egyébként minden áldott nap óvatosan, ötven kilométer per órás tempóban hajtott el munkába menet az elmúlt pár évben. Ma valahogy a nagy sietségben, hogy odaérjen az első beteggel egyeztetett időpontra, teljesen megfeledezett róla, és több mint hetvennel száguldott végig azon az útszakaszon.

A hab a tortán az volt, amikor az egyik kollégája a gerincmasszázs-klinikán – akinek a bevételük legnagyobb részét kö-

szönhették – bejelentette, hogy hármas ikreket vár, és ha minden jól megy, főállású anyuka lesz. Az általa biztosított pénz nélkül azonban veszélybe került a központ jövője.

Az eseményeket csak még inkább beárnyékolták a Jamie-vel kapcsolatos aggodalmai. A férfi makacsul nem akarta beismerni, hogy bármiféle baj lenne. Pedig volt, de még mennyi. A rendetlensége, amely először még tetszett Logannek, mostanra már hihetetlenül idegesítette – főleg, amikor a férfi tömören csak annyit mondott neki, hogy az otthon rendben tartása a nő feladata.

Úgyhogy Logan kitakarított. Összeszedte a férfi ruháit, amelyeket a padlóra dobált, meg a sörösdobozokat és a mocskos söröskorsókat, amelyeket a haverjaival való meccsnézés után csak úgy ott hagyott, és az egész kupacot betömte a lakásuk folyosóján található szemétdobóba.

Az emléket felidézve elégedetten elmosolyodott, miközben jobbra indexelt, fékezett, és megállt a brightoni Kemp Townban található, többlakásos lakóházbeli otthonuk alatt található mélygarázs kapujánál. Megnyomta a távirányítót, hogy kinyissa az elektromos kaput.

Aztán, ahogy lehajtott a rámpán, megijedt egy alaktól, aki a sötétben ólálkodott. Keményen a fékre taposott.

2. fejezet

December 11., csütörtök

Másodpercekkal azután, hogy beszélt telefonon a menyasszonyával, Jamie Ball már érezte, hogy valami nincs rendben.

A vonal szakadozott, miközben a férfi viharvert, régi Volkswagen Golfjával végighajtott az M23-ason Brighton felé csúcsidőben, a zuhogó esőben, így nehezen értette, hogy Logan mit mond. De a rossz vétel ellenére is hallotta a nyugtalanságot a hangjában.

- Minden rendben, drágám? – kérdezte.
- Nem – válaszolta. – A legkevésbé sem.
- Mi a baj?
- Van idelent egy férfi a mélygarázsban. Épp most láttam.

Megpróbált elrejtőzni, amikor behajtottam.

Egyikük sem szerette az épület alatti mélygarázst. A brigh-toni Királyi Sussex Megyei Kórház közelében álló, Kemp Town-i aprócska, kilencedik emeleti lakásukból fantasztikus kilátás nyílt, hiszen a háztetők felett egészen a La Manche csatornáig el lehetett látni, de a mélygarázstól mindig kirázta őket a hideg.

Rossz volt a világítás, egyes helyeken teljes sötétség honolt, és a biztonságról szinte egyáltalán nem gondoskodtak. Több autót is letakartak a por ellen, ezek látszólag mindig ugyanott álltak. Néha Jamie azt érezte, miközben lehajtott oda, hogy egy mauzó-leumba lép be. Ha Logan késő este egyedül ért haza, jobb szere-tett az utcán parkolni, és inkább megkockáztatta, hogy reggel megbüntetik, semmint hogy lemenjen a sötétbe.

Többször is figyelmeztette Logant, hogy várja meg, amíg az elektromos kapu bezárul mögötte, mielőtt lehajtana a rámpán. Most úgy tűnt, épp az a forgatókönyv vált valóra, amitől mindig is tartott.

- Rendben, drágám – mondta. – Figyelj rám. Zárd be az ajtót, fordulj meg, és egyenesen hajts ki onnan.

Nem válaszolt.

- Logan, hallod, amit mondtam?

Jamie hallotta a sikítását.

Egy szörnyű sikolyt.

Aztán csend lett.

3. fejezet

December 11., csütörtök

Felixet nem zavarja, hogy embereket ölök. Megért, világosak számára az indokaim. Van egy olyan sanda gyanúm, hogy ő is szeretne belevágni, ha lenne hozzá bátorsága. Harrison nem annyira biztos a dolog morális oldalában. Marcus pedig – nézzék el a szójátékot nekem – halálosan ellenzi az egészet. Rossz embernek tart. De végül is nem árt, ha az embernek okos barátai vannak, saját véleménynel, amelyet nem félnek elmondani. Személy szerint mindig is tiszteltem az őszinte embereket.

Azt mondják, hogy egy igaz barát mindent tud rólad, és mégis kedvel, de én kétségbe vonnám a barátságunk ezt a feltétel nélküli részét. Szükségünk van arra, hogy a barátaink a körünkre nézzenek, és visszafogjanak minket, hogy ne veszítsük el teljesen a rálátásunkat az eseményekre, és az erkölcsi iránytűnk szerint cselekedjünk. De be kell vallanom, Marcus téved. Nem vagyok rossz ember, csupán egy áldozat. Az életben mindnyájan áldozatok vagyunk. Így vagy úgy, de mindenki a saját múltja foglya. A múltunk valamilyen meghatározhatatlan módon mindnyájunkat meghatároz. Ám csak sokkal később jövünk erre rá, például ha elolvassunk valamit, ami érzékeny területre tapint, vagy a terapeutánk juttat el valaminek a felismeréséig, amelyre egyedül soha nem döbrentünk volna rá. Ezek az igazi aha-pillanatok. Hirtelen minden értelmet nyer. A tetteink pedig igazolhatóvá válnak.

Belevágtam a következő projektembe. Egy húszas évei közepén járó ifjú hölgy, vékony, csinos, hosszú, barna hajú – ilyennek szeretem az összes projektemet. Már három hónapja követem, többnyire a távolból, illetve a Facebook-oldalán meg a Twitterén keresztül is. Szeretem alaposan tanulmányozni a projektjeimet, kidolgozni a legjobb módszert az elrablásukra, majd végiggondolni, hogy mihez kezdek velük. A várakozástól indulok be a legjobbban. Olyan, mintha felmennék az internetre, és megnézném egy

remek étterem honlapját, ahol később vacsorázni szeretnék. Az én gyönyörű kis dossziém.

Logan nem semmi lány. Igazán jó bőrben van, minden értelemben. Maratont fut, házasságra készül, bár ebből már nem lesz semmi – és nem miattam. De ez csak segített abban, hogy az erkölcsi iránytűm a megfelelő utat mutassa. Nem bánhat így a férfiakkal.

Büntetést érdemel.

4. fejezet

December 11., csütörtök

Nyaranta a hove-i lagúnánál található gyermekpark és játszótér tele van emberekkel. Van ott két nagy csónakázótó, egy gördeszkapálya és egy gyermekmedence is a tengerparti sétányon sorakozó, tarka házikók mögött. A gyerekeket az édesanyjuk, a nagymamájuk, a bébiszitterük vagy a dadájuk vigyázó tekintete kíséri, miközben a körhintákon, a csúszdákon és a hintákon vagy a kis medencében játszanak, netán játékhajóikkal navigálnak a két négyszögletes tavacska egyikén, amelyről a hely a nevét kapta, és amelyen tapasztalt vitorlázókkal, szörfösökkel és wakeboardosokkal osztoznak.

A legtöbbször a Big Beach Cafében vásárolt jégkrémmel vagy édességgel tömik magukat, amelynek praktikusán fehérre meszelt falai, kék ablakai és meredek házteteje mögött felkapott koftélbár és étterem lapul – hála a big beat zenét játszó tulajdonosának, a Fatboy Slimként ismert Norman Cooknak.

Ám ezen a borús, nyirkos decemberi csütörtökön a szitáló esőben és a viharos, süvítő szélben az egész hely elhagyatottnak és vigasztalannak tűnt. Egy magányos, idős hölgy átlátszó, vízhatlan sapkában egy vonakodó kutyát sétáltatott, amely akkora le-

hetett, mint egy nagyobbacska patkány; az asszony egy pórázhoz csatlakozó hámmal vezette.

Egy csapat fűlvédős, fényvisszaverő mellénybe és munkavédelmi sisakba öltözött munkás épp a reflektorfényben túlórázott, hogy végezzen a kávézó előtti gyalogút felbontásával. Az egyikük, a csapat vezetője, a többiektől kicsit távolabb állt, fejét lehorgasztva próbált dacolni a széllal, és egy vízhatlan tartóba zárt táblagépet emelt a magasba, amelybe épp az elvégzett számításokat pötyögte be. Egy sor autó és furgon parkolt a közelben, a munkások mellett pedig egy zajos, sárga, hordozható generátor állt.

Miközben az útvefűrójával egy újabb szakaszt szakított fel, és söpört félre, az egyik, tört angolsággal beszélő, külföldi munkás felkiáltott:

– Te jó ég! Ezt nézd!

Aztán feszülten a műszakvezető felé fordult:

– Wesley! Nézd!

A többi munkás a gépek zúgása ellenére is meghallotta a kiáltást, így mindenki abbahagyta a munkát. A műszakvezető előrelépett, bekukucskált a lyukba, és meglátott valamit, ami az avatatlan szem számára is egy csontvázkéznek tűnt.

– Valami állat? – kérdezte a munkás.

– Nem tudom – felelte a műszakvezető bizonytalanul. Azt sem tudta megmondani, hogy milyen régi lehet. Talán már évtizedek óta ott hevert. Egyetlen olyan állatot sem ismert azonban, amelynek ilyen mancsa vagy karma lett volna. Leszámítva talán a majmokat. *Emberinek tűnik*, gondolta. Mindhárom útvefűrös munkást arra utasította, hogy a kéz környékén kezdjenek dolgozni, de legyenek óvatosak, és ne ássanak mélyebbre a kellenél.

Egyre több fekete aszfaltdarabot emeltek ki, így feltűnt egy karcsonváz, amely fekete inakban végződött. Aztán előkerült a mellkas egy része, valamint egy egyértelműen emberi koponya.

– Oké! – kiáltotta a műszakvezető idegesen. – Mindenki hagyja abba a munkát. Menjetek haza, holnap reggel folytatjuk, már ha tudjuk. Találkozunk reggel nyolckor.

Miközben azon töprengett, hogy korábban abba kellett volna-e hagyniuk a bontást, a furgonhoz sétált, kinyitotta a hátsó aj-

tót, bemászott, kotorászott egy darabig, majd előhúzott egy vitorlavásznat. Leterítette vele a csontváz felszínre került részét, és némi törmelékkel lesúlyozta a sarkait. Amikor ezzel végzett, elővette a telefonját, és felhívta a főnökét, hogy további utasításokat kérjen. Világos iránymutatást kapott.

Ahogy befejezte a beszélgetést, a parancsnak megfelelően azonnal tárcsázta a segélyhívót. Az operátor kérdésére a rendőrséget kérte.

5. fejezet

December 11., csütörtök

A félelemtől remegő Jamie Ball lehúzódtott a Golfal az autópályára leállósávjába, megállt, és újra felhívta Logant. A telefon hatot csengett, majd bejelentkezett a hangposta.

– Helló, itt Logan Somerville. Most nem tudom fogadni a hívását...

Jamie azonnal letette, és megint tárcsázott. *Vedd fel, drágám, Logan, kérlek, vedd fel, kérlek!* Megint hat csengés, majd ismét a korábbi üzenet. A kis autótól pár centiméterre elhúzott egy kamion, az egész jármű beleremegett, és beborította a vízpermet. Jamie lehunyta a szemét, gondolkozni próbált, de közel járt a síráshoz. Felhívhatná a gondnokot, Markot. Vagy a szomszédjukat, akinek volt kulcsa a lakáshoz.

De hallotta a sikítást.

Valami történt.

Az autó újra megremegett, amikor még egy kamion süvített el túlságosan is közel hozzá.

Jamie letette a telefont, és azonnal tárcsázta a segélyhívót.

6. fejezet

December 11., csütörtök

Valami idióta egy órával előbb megemlítette a „cs” betűs szót. Ahogy a színházi világban is komoly babonák kapcsolódnak a *Macbeth* címének említéséhez – a színészek általában csak a „skót darabként” hivatkoznak rá –, úgy tartották a rendőrségnél is balszerencsésnek, ha valaki „csendesnek” nevezett egy napot. És persze pár perccel azután, hogy a köpcös, egyenruhás rendőr betrappolt a sussexi rendőrség parancsnokságának kommunikációs osztályára, hogy váltson néhány szót a feleségével, az egyik diszpécserrel, és véletlenül kicsúszott a száján a „cs” betűs szó, hirtelen minden a feje tetejére állt az egész megyében. Váratlanul három, egymástól teljesen független, súlyos autóbaleset történt, amelyet egy fegyveres rablás követett Brightonban; egy férfi azzal fenyegetőzött, hogy leveti magát az öngyilkosok egyik kedvenc helyéről, a Beachy Headről, valamint eltűnt egy négy év körüli kislány Crawley-ban.

A kommunikációs osztály – amely a főhadiszállás épület-együttesének egyik modern részében kapott helyet az első emeleten, egy tágas, osztatlan irodában – kezelt minden segélyhívást, amely a sussexi rendőrséghez érkezett a megye területéről, valamint innen ellenőrizték a térfigyelő kamerákat is. A munkájukat a szolgálatvezető felügyelte; az ő hatáskörébe tartozott a lőfegyverek használatának engedélyezése váratlan helyzetben, valamint a megye valamennyi autósüldözésének megszervezése és irányítása.

A mai délutánon és estén Andy Kille vezette a csapatot, egy magas, izmos, korábbi brit ejtőernyős bajnok, egy ötvenes, charme-os férfi, aki kellőképp cinikus volt, nem csoda, hiszen majdnem harminc éve szolgált a rendőrségnél, fejét pedig kevéske, rövidre vágott, őszülő haj koronázta. Az egyenruhába öltözött férfi fekete, nadrágot és fekete, rövid ujjú pólót viselt, a bicepszénél fehér „Rendőrség” felirattal. Rangjelzését a vállpántjáról lehe-

tett leolvasni, a nyakában ott lógott egy kék zsinóron az azonosítókártyája, hasa pedig az utóbbi időben egyre terebélyesebb lett – nemrég hagyott fel a dohányzással, amelyet kényszeres evéssel kompenzált.

Kille az asztalánál, egy kabinszerű térben ült a szoba hátsó részében, számítógép-képernyők és kijelzők gyűrűjében. Az egyik a megye térképe volt látható. A másik folyamatosan tájékoztatta az aktuális esetekről. A harmadik, érintőképernyős változat a szemeként és füleként szolgált a felügyeletére bízott osztályon.

A szoba távolabbi végében álló kijelzőkön különféle statisztikák futottak, míg az asztalán egy másik képernyő négy-ötszáz térfigyelő kamera képét mutatta a megyében, valamint a legfrissebb híreket is követhette rajta. A különböző billentyűzetek és gombok segítségével Kille másodperceken belül elforgathatta és kinagyíthatta bármelyik kamera képét. Összesen harminc ember dolgozott a részlegnél, a legtöbben civilek, akiket a pólójuk ujján szereplő „Rendőrségi segítő” felirat, valamint a pólójuk alapján lehetett azonosítani: a rendőrségnél megszokott fekete helyett királykék pólóinget viseltek. Sokan közülük korábban rendőrök voltak. Egy eseménydús napon akár százan is dolgozhattak a két-szintes épületben.

A térfigyelő kamerák alatt sorakozó asztaloknál ültek a rádiós operátorok, akik – akárcsak mindenki más a szobában – mikrofonos fejhallgatót viseltek. Ők tájékoztatták az esetekhez gyalogosan vagy négy keréken induló rendőröket. A legtöbb operátor szükség esetén láthatta a területéhez tartozó térfigyelő kamerák felvételeit. Mellettük ültek a segélyhívásokat fogadó kezelők. Az ilyen hívásokat egy halk kürtszó jelezte, így ha nagy ritkán minden hívásfogadó foglalt volt, a szobában ülő többi, szintén képzett munkatárs is válaszolhatott a segélykérésre.

Amy Wood, egy békés, anyáskodó, sötét hajú nő már húsz éve dolgozott ezen a poszton, így ő volt az egyik legtapasztaltabb a teremben. Imádta a munkáját, mert sosem tudhatta, hogy mi fog történni a következő tíz másodpercben. És ha a munka legnagyobb tanulságát kellett volna említeni, minden bizonnyal azt felelné: ha azt hiszed, már mindent láttál, akkor hamarosan nagy

meglepetésben lesz részed. Sosem érdekelték különösebben a cs- napok, mert titkon nagyon is örült annak, ha pörögtek az események. És mi minden történt egy óra alatt! Két különböző közlekedési baleset szemtanúinak hívását is fogadta, beszélt egy férfival, akinek a barátnőjét megharapta a szomszéd kutyája, egy másik pórul járt áldozattal, akit lerángattak a biciklijéről Bognor Regisben, és látta, ahogy elhajtanak vele, valamint még valakivel, aki valószínűleg eléggé ki volt ütve a drogoktól, és arra panaszkodott, hogy a szomszédjai az utca túloldalán folyton őt fényképezik.

Az Amy és a kollégái által végzett munka legnagyobb átka a folyamatosan érkező rengeteg félrevezető hívás volt, valamint a mentálisan sérültek telefonjai, amelyekből még az előbbinél is több érkezett egy nap leforgása alatt. Egy demenciával küzdő idős hölgy naponta tizenötször telefonált. Köztudott, hogy a rendőrségi segélykérő hívások húsz százaléka pszichés zavarokhoz kapcsolódik.

Amy most is épp beszélt valakivel. Egy fiatal, síró férfi hívta.

– Meg fogom ölni magamat.

A hisztérikus hang alig volt hallható a sűrítő szél keltette reccséstől.

– Elárulná, hol van? – Egy mobiltelefonról érkezett a segélykérés, és a hívást fogadó és továbbító torony helyzete épp megjelent a képernyőn. Hastings városában volt, és egy tucatnyi utca bármelyikében lehetett.

– Nem hiszem, hogy tud rajtam segíteni – jegyezte meg a férfi. – Nincs minden rendben a fejemben.

– Hol van? – kérdezte Amy nyugodtan és kedvesen.

– A Rigger Roadon – bökte ki, és bőgni kezdett. – Senki sem ért meg!

Miközben beszélt, Amy jegyzőkönyvet vett fel az esetről, és utasításokat adott a diszpécsernek.

– Elárulná a nevét?

Hosszú szünet következett. Mintha Dant mondott volna.

– Dannek hívják?

– Nem, Bennek.

A hangja egészen aggasztóan csengett. Egyes fokozatú utasí-

tásokkal fejezte be a jelentést, amely azonnali intézkedést jelentett, vagyis a járőröknek legfeljebb tizenöt percen belül a helyszínen kellett lenniük.

– Mégis mi történt ezen a héten, Ben, amitől ilyen rosszul érzi magát?

– Sosem tudtam igazán beilleszkedni. Az anyukámnak sem tudom elmagyarázni, hogy mi a baj. Szenegálból jöttem ide tízévesen. Sosem tudtam beilleszkedni. Az emberek máshogy bánnak velem. Van nálam egy kés, most el fogom vágni a torkomat.

– Kérem, a kedvemért ne tegye le, Ben, valaki már úton van önhöz. A vonalban maradok, amíg odaérnek.

Egy visszajelzés villant fel a képernyőjén a kirendelt rendőrautótól. Láta a jármű rózsaszín szimbólumát, amely alig egy kilométerre járhatott a Rigger Roadtól. Az autó hirtelen két háztömbel közelebb ugrott a célhoz.

– Miért bánnak velem máshogy az emberek? – kezdett hisztérikus sírásba a férfi. – Kérem, segítsen rajtam.

– A rendőrök már nagyon közel járnak, Ben. A vonalban maradok, amíg odaérnek. – Láta a Rigger Roadra beforduló rózsaszín szimbólumot. – Látja a rendőrautót? Látja a rendőrautót, Ben?

– Iggg...

– Odaintene neki?

Hangokat hallott. Aztán megkönnyebbülten olvasta a megjelenő üzenetet: *Rendőrök a helyszínen.*

A feladat teljesítve, befejezte a hívást. Mindig nehéz volt megmondani, hogy az ilyen öngyilkossággal fenyegetőző telefonok valódi szándékot tükröznek-e, vagy csak afféle segélykiáltások, de sem ő, sem a teremben ülő többi operátor nem hazardírozott volna ilyen esetben. Egy héttel ezelőtt fogadott egy telefont egy férfitől, aki azt állította, hogy a kötél már a nyakán van, és le fog ugrani a padlás csapóajtaján át. Épp akkor kezdett fulladozni, amikor a rendőrség bejutott a házba, aztán pedig hátborgató volt hallani, ahogy a járőrök késért kiáltanak.

Amy az órájára nézett. Háromnegyed hat. Még a tizenkét órás műszak felénél sem járt, de úgy érezte, ideje lenne inni egy kávé, és körbekérdezni, hogy a kollégák közül hányan rendelné-

nek curryt ma este egy egész jó, helyi indiai étteremből, amely hamar népszerűvé vált a környéken. Ám mielőtt levehette volna a fejhallgatót, hogy felálljon, megsőrrent a telefon.

– A sussexi rendőrség segélyvonala. Miben segíthetek? – tette fel a megszokott kérdést, miközben a képernyőn feltűnő számra és az illető bemért, hozzávetőleges helyzetére pillantott. A Gatwick repülőtértől nem messze, Crawley környékéről érkezett a hívás. A forgalom zaja alapján a hívó az autópályán lehetett. Egy közlekedési balesetre számított, hiszen az autópályáról érkező hívások többségében a sávokban heverő törmelékről vagy egy-egy balesetről számoltak be.

Ahogy az máskor is megesett, a fiatalember először nehezen szólalt meg. Óriási tapasztalatának köszönhetően Amy pontosan tudta, hogy a többség számára már pusztán a segélyhívó tárcsázása is idegtépő, nem beszélve arról a vészhelyzetről, amely miatt telefonáltak. A legtöbbjük idegességében és zavarodottságában azt sem tudta, hol van.

Alig hallotta a férfi hangját a forgalom robaja miatt.

– Épp most hívtam fel, tudja, az a helyzet, hogy nagyon aggódom a menyasszonyom miatt – bökte ki végre a hívó fél.

– Elárulná a nevét és a telefonszámát, kérem? – kérdezte Amy, bár pontosan látta a telefonszámot.

A férfi gyorsan elhadarta mindkettőt.

– Azt hiszem, a menyasszonyom bajban van. Épp telefonon beszéltem vele, miközben lehajtott a lakásunk alatti mélygarázsba. Azt mondta, hogy egy férfi ólálkodik a sötétben, aki megijesztette, aztán hallottam a sikítását, és megszakadt a vonal.

– Próbálta már újrahívni?

– Igen, igen, próbáltam. Kérem, küldjenek oda valakit, nagyon aggódom miatta.

Amy minden tapasztalata és ösztöne azt súgta, hogy a hívás valódi, és valószínűleg komoly ügyről lehet szó.

– Hogy hívják, uram?

– Jamie. Jamie Ball.

A háttérzaj ellenére most tisztábban lehetett érteni a szavait. Amy újra gépelni kezdett beszéd közben.

– Meg tudná adni a menyasszonya címét, nevét és rövid személyleírását?

Jamie elsorolta az adatokat, aztán hozzátette:

– Kérem, kérem, küldjenek oda valakit gyorsan, valami nincs rendben.

Amy a képernyőre pillantott, aztán a térképre, a szemével a rózsaszín autó szimbólumát kereste, aztán kiszúrta.

– A járőrök már úton vannak, uram.

– Köszönöm. Nagyon köszönöm.

Hallotta, hogy megbicsaklik a férfi hangja.

– Kérem, maradjon a vonalban még egy pillanatra, uram. Uram? Mr. Ball? Jamie? Engem Amynek hívnak.

– Sajnálom. – A férfi tényleg próbálta összeszedni magát.

– Meg tudná adni a menyasszonya mobil- és otthoni telefonszámát, valamint az autó rendszámát?

Ball elsorolta ezeket is, de hirtelen nem emlékezett a teljes rendszámra.

– GU10-zel kezdődik – mondta. – Kérem, siessenek.

– Tudja esetleg, hogy ki lehetett a férfi a parkolóban? Láttak ott korábban gyanús alakokat?

– Nem. Nem. De nagyon sötét van odalent, és nincs biztonsági ember. Néhány autót meg is rongáltak pár hónapja. Már úton vagyok hazafelé, de még fél óra, mire odaérek.

– A rendőrök perceken belül ott lesznek, uram.

– Kérem, vigyázzanak rá, hogy ne essen baja! Kérem. Nagyon szeretem. Kérem, vigyázzanak rá. Kérem!

– A kivezényelt rendőröknek megadom a mobilszámát, uram. Kapcsolatba fognak lépni önnel.

– Hallottam sikítani – mondta. – Te jó ég, hallottam sikítani! Szörnyű volt. Segíteniük kell!

Amy leírta a részleteket, és azonnali üzenetben rögvést jelentette Andy Kille-nek.

Ő rögtön értesítette az ügyeletes stratégiai parancsnokot, Nev Kemp körzeti parancsnokot és az ügyeletes kritikus eseményekért felelős vezetőt, akit korábban taktikai vezetőnek neveztek, Jason Tingley főfelügyelőt, hogy potenciális emberrablási esettel van dolguk.